

Nezávislý občasník zo života žiakov ZŠ Svätej rodiny

Rodinkáčik

Šk. rok: 2010/2011

apríl 2011

ročník 6./ číslo 2

V skratke...

24. novembra pripravili učitelia so žiakmi ZUŠ pri príležitosti sviatku sv. Cecílie koncert „Škola škole.“ V ten istý deň sa žiaci 4. ročníka zúčastnili súťaže Vesmír očami detí, ktorú organizuje CVC Sečovce.

25. novembra mali žiaci 1. ročníka slávnostnú imatrikuláciu.

1. decembra žiaci 3. a 4. ročníka písali vedomostnú súťaž Všvedko a žiačka 9. ročníka reprezentovala našu školu na olympiáde zo slovenského jazyka a literatúry.

3. decembra žiaci II. stupňa boli na divadelnom predstavení Tom, Dick a Harry v Štátnom divadle v Košiciach.

6. decembra mali pri príležitosti sviatku sv. Mikuláša duchovnú obnovu s Vladykom Milanom v Gréckokatolíckom chráme v Sečovciach.

15. a 16. decembra prebehlo školské kolo matematickej pytagoriády.

16. decembra pripravili žiaci s učiteľmi vianočnú akadémiu s podnázvom „Boh sám prišiel k nám“.

12. januára boli priestory našej školy posvätené trojkráľovou vodou.

15. a 16. januára sa uskutočnil slávnostný zápis budúcich prváčikov.

28. januára sa stretli učitelia s vladykom Milanom pri príležitosti Dňa učiteľov cirkevných škôl.

14. februára sa žiaci 1. až 7. ročníka zúčastnili divadelného predstavenia O zlatom vajíčku.

18. februára pripravili žiaci 9. ročníka pre svojich spolužiakov ples spojený s karnevalom.

24. februára sa 2 dvojice žiakov 6. ročníka zúčastnili vedomostnej súťaže Dvaja z jednej lavice, ktorú organizovalo CVC Sečovce.

8. marca sme sa zúčastnili výtvarnej súťaže Vesmír očami detí, ktorú organizuje regionálne osvetové stredisko v Trebišove a naša žiačka získala postup do celoslovenského kola.

9. marca sa uskutočnilo Testovanie 9 žiakov 9. ročníka a žiaci 1. až 8. ročníka mali duchovnú obnovu v Rímskokatolíckom kostole v Sečovciach.

16. marca sa žiaci popasovali s prózou a poéziou v obvodovom kole Hviezdoslavovho Kubína.

17. marca sme sa zúčastnili okresného kola súťaže Rozprávkové vretienko, ktorú organizuje ZŠ Zemplínska Teplica.

Príbeh Veľkého týždňa

Kvetná nedeľa alebo Nedeľa utrpenia Pána. Deň, kedy Ježiš prišiel do Jeruzalema. Začína sa ňou tzv. Veľký týždeň, v ktorom Rímskokatolícka cirkev slávi tajomstvá spásy, ktoré Kristus uskutočnil v posledných dňoch svojho života. Veľký týždeň, to je však aj Veľký príbeh o ľudskej nestálosti. Veľký príbeh s aktuálnym odkazom pre nás smrteľníkov.

Príbeh Veľkého týždňa nás napríklad učí nelietat' v oblakoch a brať s rezervou lichôtky a potľapkávanie po pleci zo strany druhých ľudí. Pretože ľudia sú nestáli, raz vítajú človeka s palmovými ratolest'ami, o pár dní sa ale tie isté ruky dokážu zmeniť v zovretú päsť. Jeden deň hosanna, druhý ukrižuj.

Príbeh Veľkého týždňa nám tiež pripomína manipulovateľnosť ľudí a ľudského davu. Hlas ľudí, hlas Boží? Asi nie. Pretože reakcie zmanipulovaného davu často hraničia so šialenstvom. Hlas davu nebýva zvyčajne racionálny, hlas davu býva plný emócií. Vydá na kríž nevinného. A zloducha oslobodí.

Príbeh Veľkého týždňa je plný rozporuplných, nestálych postáv. Judáš Iškariotský, jeden z dvanástich, ktorý pre peniaze najskôr zradil a vydal Ježiša. Neskôr, keď videl, čo učinil, oľutoval, že zradil nevinného. Tridsať strieborných hodil v chráme na zem a šiel sa obesit'. Peter, ktorý trikrát dokázal zaprieť, aj keď predtým sľúbil, že „aj keby všetci odpadli od Teba, ja nikdy neodpadnem“. Skôr, ako kohút tej noci zaspieval, trikrát ho zaprel. Veľkňazi, hľadajúci krivé svedectvá proti Ježišovi, aby ho mohli odsúdiť na smrť. Pilát, ktorý pod tlakom hlasu davu oslobodil zločinca, a na smrť odsúdil nevinného. A pred svojím rozhodnutím si nezabudol alibisticky umyť ruky.

Príbeh Veľkého týždňa je príbehom kríža. Každý z nás ho má. Každý z nás si ho nesie na svoju Golgotu, často pod ním pritom klesá k zemi. Dôležité je ale vždy sa postaviť a (aj s pomocou svojho Šimona) kráčať ďalej. Pretože ten kríž je symbolom života.

Moja prvá cesta vlakom do Bratislavy

V jedno krásne piatkové ráno sme sa s pani učiteľkou Irenkou vybrali na recitačnú súťaž Slovom o Tvojej láske.

Poviete si... „normálka, šla si reprezentovať školu!“ Ale to nebola obyčajná recitačná súťaž. Bola to celoslovenská súťaž a konala sa v našom hlavnom meste, áno, v Bratislave.

Hurááá, veľmi som sa tešila. Šli sme tam na celé dva dni. No poďme pekne po poriadku, ako zvykne vravieť moja mamka a pani učiteľka.

Keď sme v Košiciach nasadli do vlaku, usadili sa a spravili si pohodlie, vláčik sa pomaly rozbíhal. Pani sprievodkyňa nám označila lístky a pani učiteľke načítala režijnú preukážku. Pani učiteľka mi kúpila horúcu čokoládu od nejakej pani, ktorá ťahala vozík s nápojmi, jedlom a sladkosťami. Cesta bola dlhá, ale mne zbehla rýchlo. Vlakom som ešte nikdy necestovala, pretože s rodičmi chodievame väčšinou autom. Vedľa nás sedeli nejakí chlapi a tí celú cestu hrali karty. Vtedy som pochopila, prečo mi pani učiteľka ešte v škole vravela, aby som si do vlaku vzala nejakú hru alebo knihu. Ja som však na to pri balení pozabudla. A potom mi to napadlo, poprosila som p. učiteľku, či by si so mnou nezahrála karty, keby nám ich chlapi na chvíľu požičali. A bolo to! Požičali nám ich. Dokonca si s nami zahrál i jeden z nich. Volal sa Martin a prezradil nám, že i oni cestujú do Bratislavy na nejakú výstavu a seminár o počítačoch. Bol fajn, sľúbil, že mi zajtra bude držať prsty. Potom sme šli s pani učiteľkou do reštauračného vozňa, kde ma pozvala na teplý čajík. O chvíľu na to nám už p. učiteľka balila veci, lebo o 20 minút už budeme v konečnej stanici, teda v Bratislave, no nebola veľmi nadšená. Vravela, že práve toho, čo teraz vidíme z okna, sa bála. Vonku fúkalo a ešte i pršalo. No nič, povedali sme si, počasie človek naozaj nemôže ovplyvniť. S pani učiteľkou sme našli kláštor, v ktorom sme mali prespať. Trošku sme si oddýchli a hybaj do obchodov. Po nákupoch sme sa vrátili do kláštora, pani učiteľka

ma ešte vyskúšala prózu: Podobenstvo o márnoträtnom synovi. Povedala mi, že to iste všetko pekne zvládnem. Zbalili sme si veci a šli sme spať.

Ráno sme vstali o siedmej, naraňajkovali sme sa a obliekli. Sestra Laura nám dala svoje požehnanie a zapriala veľa šťastia. Na zastávke sme mali šťastie, lebo lebo p. učiteľka sa opýtala na cestu tej správnej osoby a tá nás zaviedla priamo k ZŠ Svätej Rodiny. Je to skvelé, že je ešte jedna ZŠ, ktorá sa volá rovnako ako tá naša. Keď sme došli do tej správnej budovy, zapísali sa, zložili sme si veci v šatni. O 15 minút začínala svätá omša. Kňaz bol milý a veľmi vtipný. Pýtal sa súťažiacich, odkiaľ prišli. Povedal, že sa teší, že sú tu ľudia i z východu. Pekne nás povzbudil. Po omši sme všetci šli recitovať. Našli sme triedu, na ktorej bolo moje meno, usadili sme sa. Priznám sa, že mi riadne zvieralo hrdlo, ale nakoniec som strach prekonala. Predniesla som svoje podobenstvo a čakala som, čo bude ďalej. Uvedomila som si, že konkurenciu mám veľkú. Niektorí už povyhrávali rôzne celoslovenské súťaže. no našla som si tam i novú kamarátku zo Žiliny. Po súťaži nám dali obed. Až vtedy na nás začala padať všetka únava zo včerajšej cesty.

Vyhodnotenie bolo až po menšom predstavení. Nevyhrala som žiadne popredné miesto, ale dostala som diplom za dobrý výkon a tašku plnú prekvapení. Bolo to od nich milé. Potom nás už čakala len cesta domov a tá zbehla ešte rýchlejšie ako tá, keď sme šli sem.

Do Košíc sme dorazili presne 22 minút po desiatej. Tam na nás už čakal ujo Jožko (manžel mojej pani učiteľky). Odviezol ma do Zbehňova, kde na mňa už netrpezlivo čakala mamka, ocko i brat. Na cestu do Bratislavy budem dlho spomínať, lebo sa mi veľmi páčila.

Sidónia Balkovičová, 4. ročník

Čo nám škola dáva

Keď nám niekto dá otázku, čo nám dáva škola, každý správny žiak odpovie, že škola je zbytočná, len samé učenie, mučenie, a tak podobne. No keď sa nad tým zamyslíme, čo by bolo s nami, keby sme nechodili do školy? Veď niektoré deti sa chcú učiť a nemôžu, takže by sme si mali vážiť, že máme možnosti vzdelávať sa. A keby nikto nechodil do školy, čo by s nami bolo? Kto by vynašiel veci, bez ktorých si teraz život ani nevieme predstaviť? Kto by vynašiel televízory, mobily, autá, výťahy a iné veci, ktoré nám pomáhajú s ťažkými manuálnymi prácami? Kde by sme boli, ako by sme žili?

Podľa mňa, by sme žili niekde v jaskyniach a správali by sme sa ako sto rokov za opicami. Už mnoho tisícročí sa človek vyvíja a snaží sa by stále múdrejší. Zistil, ako orať pôdu, pestovať plodiny, stavať domy, a tak postupom časom sme sa my ľudia dopracovali až sem. Keby sa ľudia nevzdelávali, bol by na svete veľký chaos. A predsa to nie je až také zlé. Veď pamätáte sa, ako ste veľmi chceli ísť do školy, keď ste chodili do škôlky? Tak aj teraz chcete čím skôr skončiť školu, ale mali by ste si ju užívať. Veď, keď začneme chodiť do práce, už to nebude také ľahké. Už nebudeme mať toľko voľna, len také dva týždne dovolenky na celý rok. Och, ako veľmi nám budú chýbať tie letné dvojmesačné prázdniny, nie? A škola nie je až také zlá. Uznávam, že máme domáce úlohy, a nie je to také ako v práci, keď si odpracuješ osem hodín a doma máš pokoj. No nie v každej práci to tak je.

No a čo nám škola dáva? Nemali by sme sa pozeráť na školu ako celok. V škole sú aj učitelia, ktorí nám dávajú svoj čas, námahu a vkladajú do nás vieru a nádej. V každej škole sa nájde učiteľ, ktorého si obľúbite, a tak isto aj predmet, na ktorý sa budete tešiť celý týždeň. Tak isto ako každý človek je jedinečný, taká je aj škola. Každá je iná a každému z nás sa aj iná páči. Poznáte to, keď sa hovorí, že na tamtej škole sa až tak neučia, a oni idú do kina a podobné veci. No aj tak sme so svojou školou spokojní. Veď chceli by ste ísť inde? To, čo je na našej škole, nie je nikde inde a zase naopak. Nemôžeme mať všetko, tak by sme mali byť spokojní s tým, čo máme. Škola nám dáva viac, ako si myslíme a ako si dokážeme priznať. V škole si nájdeme veľa kamarátov, z ktorých sa niektorí stanú priateľmi.

Škola nám dáva viac, ako si myslíme a ako si dokážeme priznať. V škole si nájdeme veľa kamarátov, z ktorých sa niektorí stanú priateľmi na život a na smrť, ako sa hovorí. V škole zažívame veľa zábavy. A keď sa tak spätne pozrieme, o čom najviac hovoríme? Nie náhodou o škole? O zážitkoch, ktoré sme tam zažili a čo všetko sme v nej povyvádzali? V škole prežijeme veľký kus nášho života, tak by sme sa mali snažiť ho prežiť čo najlepšie. Škola je fajn a dáva nám toho strašne veľa, od vzdelania, cez kamarátov až po zaujímavé zážitky, z ktorých sa budeme smiať, keď budeme už ako dospelí spomínať.

Ďakujem, škola, za to, čo si mi dala a ďakujem aj všetkým učiteľom i ľuďom, ktorí sa na mojom vzdelávaní a výchove podieľali.

Marianna Bučková, 9. ročník

Na školský ples už len spomíname

Každoročne žiaci deviateho ročníka usporadúvajú školský ples. Ten náš sa uskutočnil ešte v čase fašiangov, 18. februára a mal podobu zábavy, tanca, súťaží a hier.

Pre nás to celé začalo asi týždeň pred samotným plesom, ktorý sa konal v budove Spojenej strednej školy v Sečovciach. Vybierali sme peniaze, boli

sme na veľký nákup vo veľkoobchode v Trebišove, s ktorým nám pomohol spolužiaka Lukáša otec. Deň pred plesom sme poukladali stoly a stoličky, aby každá trieda mala svoj vlastný „kútik“. Zdobili sme sálu balónmi, konfetami, výzdobami z krepového papiera a chlapci sa starali o hudbu. Niečo sme ešte boli dokúpiť. Na druhý deň sme prišli skôr, dozdobili sme sálu, všetko bolo pripravené a ples sa mohol začať.

Program sa začal o deviatej ráno. Prichádzajúci malí žiaci v maskách a tí starší pekne upravení sa posadili na určené miesto. Všetkých sme pekne uvítali a nasledovala scénka o Červenej čiapočke, v ktorej sa predstavili naši spolužiaci. Vystúpila aj tanečná skupina MARS, ktorá rozprúdila dobrú tanečnú náladu. Žiaci vstávali zo stoličiek a hneď išli tancovať. Nasledovala zábavná súťaž – jenie koláčov, o ktorú bol veľký záujem, no mohli sa jej zúčastniť len štyria súťažiaci. Sladká výhra, kilo citrónov, určite potešila víhercu Benjamína. Deti sa dobre zabavili aj pri hre - omotávanie múmie, ktorú vyhrala dvojica Šteško a Damián. Tomboly boli tiež zaujímavé, dúfame, že víhercov potešili. Najlepším učiteľom tohto roku sa stal pán učiteľ Kmec. Na našej ďalšej scénke - Popoluška, sme sa všetci dobre zasmiali. Vybrali sme aj najlepšie masky: cigánka, motorkár, Panadol a elektrikár. Kráľovnou plesu sa stala ôsmačka Veronika a kráľom plesu jej spolužiak Dávid. Po rozdaní tomboly a po ukončení všetkých súťaží prišla na rad voľná zábava, na ktorej sme sa všetci vybláznili do sýtosti. A tak ĎAKUJEME všetkým sponzorom, vďaka ktorým sa mohol tento ples uskutočniť a dúfame, že sa na ňom každému páčilo. ☺

Krížová cesta v Sečovciach na Veľký piatok

Bol pekný deň. Ja som išiel do kostola na Krížovú cestu. Vošiel som do sakristie. Bolo tam už veľa miništrantov. Zavesil som si vetrovku na vešiak a obliekol som si miništrantské šaty. Zaradil som sa do dvojradu, kde už stáli miništranti. Nepamätám si, kto niesol kríž a sviečky, lebo to bolo minulého roku.

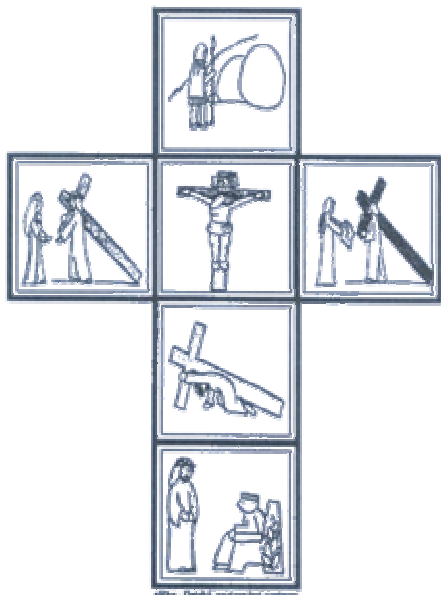
Ľudia čakali vonku pred kostolom. Jeden z miništrantov zazvonil a mohli sme ísť. Ako posledný išiel za nami kňaz. Prešli sme cez celý kostol, až sme vyšli von. Ľudia sa nám odstúpili a zoradili sme sa pred kamenný kríž, ktorý je pred kostolom. Kňaz prečítal do mikrofónu text pred Krížovou cestou. Po prečítaní povedal: “Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.” A ľudia odpovedali: “Aj nad dušami v očistci.” Kríž sa pohol k prvému zastaveniu a my miništranti, sme šli za nim. Zastavili sme sa pred prvým zastavením, pokľakli sme a zasa sme vstali. Ten čo čítal na začiatku, povedal: „, Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti.” A ľudia odpovedali: “Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.” Prečítal text a povedal to, čo kňaz na začiatku. Prešli sme k druhému zastaveniu. Stalo sa

aj, že niektorému miništrantovi sfúkla sviečka, ale mali sme zápalky. Tak sme prešli všetky zastavenia, ktoré boli okolo celého kostola, a končili sa pri cerkvi. Na koniec gréckokatolícky kňaz prečítal text na záver. Ešte dal požehnanie a Krížová cesta sa skončila.

Ľudia sa porozchádzali domov a my miništranti, sme šli do sakristie vyzliecť sa z miništrantských šiat a išli sme tiež domov.

Z tejto Krížovej cesty som mal hlboký duchovný zážitok.

Dávid Kuriško, 7. ročník

Opäť je tu Veľkonočný pondelok

Typické veľkonočné zvyky – ráno, keď vstanem, veľmi sa na tento deň teším. Ideme na svätú omšu a potom sa s kamarátmi dohodneme, kde začneme s oblievaním a šibaním dievčat.

Začíname na mojej ulici, pretože ja bývam v Malých Ozorovciach na ulici Hlavnej. Máme tu veľa dievčat, no nielen na tejto ulici, ale aj v celej dedine. Prvá na rade je naša kamarátka Henrietka. Keďže jej mamka je cukrárka, musíme tu posedieť a zajesť si veľmi dobré zákusky. V ďalšom dome býva Saška. Je síce od nás mladšia, ale tiež ju chodíme oblievať, pretože inak by sa pohnevala. Hneď o dom ďalej chodia k starej mame dievčatá Zuzka, ktorá býva v Košiciach a Katka, ktorá býva v Sečovciach. No tiež ich chodíme oblievať, pretože už nás čakajú. Pokračujeme ďalej na Cintorínskej ulici, kde býva Klaudia. Ona je zase staršia, ale iba o jeden rok. Aj tam si trochu posedíme. No a potom začína obchôdzka po celej dedine. Na všetkých uliciach máme nejaké dievčatá. Buď sú to naše spolužiačky alebo mladšie i staršie dievčatá. Ony nás už očakávajú, pretože každý rok k nim chodíme.

Ja s chlapcami mám vo vrecku voňavku, ale stále si pýtame aj vodu, aby dievčatá boli pekné a zdravé celý rok. Tiež nosím so sebou upletený korbáč. Keď ich pooblievame a vyšibeme, dostaneme sladkú odmenu. Väčšinou sú to čokoládové vajíčka, ale aj rôzne čokoládky a zajačiky. Niekedy si aj zarobíme, pretože dostávame aj eurá. V mnohých domoch si musíme trochu sadnúť a zajesť dobroty. Ja si väčšinou zoberiem iba zákusky a napijem sa malinovky. Naša oblievačka trvá do večerných hodín, pretože sa snažíme, aby sme nezabudli ani na jedno dievča v našej dedine.

Veľkú noc mám veľmi rád, pretože je to najkrajší a z kresťanského hľadiska aj najvýznamnejší sviatok v roku, ale mám rád aj naše zvyky a tradície, ktoré sa dodnes v našich dedinách zachovávajú.

Voda, voda, vodička....

(Spomienky na vlaňajší Veľkonočný pondelok)

Zvyk?! Radosť?! Neoddeliteľnou súčasťou Veľkej noci je oblievačka. Zážitok nie je to, ako ma oblejú vedrom vody, ale to, ako sa dokáže dospelý chlapec tešiť pri pohľade na uzímené, mokré dievča.

Veľkonočný pondelok sa začína v kostole. Po návrate z kostola a skonzumovaním veľkonočných dobrôt ostáva už len čakať na vodu. Pri pomyslení na mokré oblečenie, vlasy a roztečenú špirálu mi zamrzne úsmev. Pri zvuku otvárania bránky mi začalo silno biť srdce. Pomalé kroky a šepotanie naznačovalo útok! Pred otvorením dverí som podala mierové upozornenie: „Na dvor, a sprchu zabudnite!“ Prišlo nemilé prekvapenie. Ani dvor ani sprcha. Hneď pri dverách som dostala do tváre vedro vody, a ako som neskôr zistila, bol to len začiatok. Keď som sa prezliekla a ponúkla ich, jeden z útočníkov šiel na WC. Nezdalo sa mi to podozrivé, no malo. V strede izby so dostala studenú sprchu.

Po zakopaní vojnovej sekery som bola šťastná, že to mám za sebou. No pri odchode som ich zo slušnosti šla odprevadiť k bránke. Odmenou mi bolo čo iné, než vedro vody. A ešte čakať na staršiu skupinu chlapcov. Tých bolo viac a aj vedier bolo viac. Slnko medzitým zašlo, ale ďalší mládenci ešte zaklopali na dvere. Škriekavým hlasom zakričali: „Po dobrotky alebo po zlotky?!“ Pomaly som otvorila dvere a bojzливо vysvetľovala. „Oni, oni predtým ma už obliali, prosím nie!“ Vytiahli ma na dvor a s radosťou na mňa vodu z vedier ulievali. Taká mokrá som ešte nikdy nebola! Pri rozhovore moja babka povedala: „Ta Lenka tak pekne kúpeľňu poumývala a vy ste ju vonku pošli obliať.“ Chlapcom viac nebolo treba. Ruka, noha a už som bola v sprche. Ale bol to dobrý šesťkrát prezliekaný Veľkonočný pondelok.

Aj keď si aj teraz dievčatá povedia, že neznašajú oblievačku, aj tak každá niekde v kútiku duše čaká, že aj tento rok bude aspoň trošku mokrá. Prajem všetkým veľa vody!

Lenka Krivá, 8. ročník

Veľkonočné dobroty

Recept na hrudku (sirek)

Suroviny:

10 vajec, 1,5 l mlieka, soľ a podľa chuti dávame cukor

Postup: Do jednej nádoby dáme vajíčka a rozšľaháme ich. Do druhého hrnca dáme mlieko a počkáme, kým

sa neprevarí. Potom pomaly vlievame rozšľahané vajíčka do mlieka, miešame na miernom ohni, až kým sa nám nespraví zrazenina (srvátka). Potom celý obsah vlejeme do gázy. Na vrchole urobíme uzlík a zavesíme do takej polohy, aby to mohlo odtekať. Pod to dáme nádobu, aby to malo kam odtekať. Asi po 2 hodinách hrudku vyberieme z gázy a prichystáme na požehnanie.

Veľkonočný plnený veniec

Suroviny:

2 dcl mlieka, 2 ks žĺtkov, 4 PL roztopeného masla, 1/2 ks droždia, 5 PL cukru, soľ, 400 g polohrubej múky.

Plnka:

200 g vlašských mletých orechov, 100 g hrozienok, 4-5 PL strúhanej čokolády, 2 PL rumu, 8 PL medu.

Postup receptu:

Pripravíme si kysnuté cesto. Plnku si pripravíme takto: nasekané orechy zmiešame s čokoládou a hrozienkami, pridáme med a rum. Po vykysnutí cesto vyvalkáme na obdĺžnik a potrieme plnkou. Zavinieme do rolády a konce spojíme do kruhu. Nožom narežte asi do 2/3 zárezy. Jednotlive „zárezy“ oddelíme od seba. Trošku vykrútime do strany, aby plnka vykukala. Necháme ešte nakysnúť. Potrieme vajíčkom. Pečieme na 190 stupňov 20 – 25 minút do hneda.

Košičky z lineckého cesta

Čo potrebujeme:

350 g polohrubej múky, 250 g masla, 120 g cukru, lyžica citrónovej kôry, 4 žĺtky

Plnka:

200 g cukru, 1/8 litra vody, 200 g strúhaných mandlí alebo orieškov, 2 bielka, citrónová kôra z polovice citróna, 1 lyžica rumu.

Ako postupovať:

Zo surovín na košíčky vypracujeme hladké cesto, necháme ho v chlade odpočinúť, potom ho natlačíme v tenkej vrstve do vymastených formičiek košíčkov a upečieme vo vyhriatej rúre do ružova. Vychladnuté košíčky naplníme plnkou: cukor prevaríme s vodou asi 5 minút, do horúceho vmiešame strúhané orechy alebo mandle, pridáme bielky, citrónovú kôru a zmes zriedime rumom. Povrch môžeme ozdobiť kúskom mandarínky, bobuľou hrozna a lyžičkou šľahačky. Košíčky do zásoby môžeme preliať polevou z 200 g práškového cukru zmiešaného s 2 až 3 lyžicami horúcej višňovej šťavy a ozdobiť plátkom z červeného kandizovaného ovocia.

Michaela Juhásová, 7. ročník

Veľkonočný biely koláč

Potrebujeme:

2,50 kg múky, hrst' soli, 12 dkg droždie, 12 dkg sunar, 20 dkg práškového cukru, 3 lyžičky oleja, 6 dkg margarínu, 1/2 prášok do pečiva, 1/2 vanilka, 1 1/2 l mlieka, 2 vajčička.

Postup:

Do vlažného mlieka pridáme droždie a trochu cukru a spravíme kvások. Do misky preosejeme múku. Pridáme do nej soľ, sunar, práškový cukor, olej, margarín, prášok do pečiva, vanilku, mlieko, vajčička. Do pripravenej zmesi pridáme vykvasené droždie. Rukou vypracujeme cesto a necháme ho vykysnúť. Po vykysnutí vypracujeme 4 pásy, z ktorých upletieme vrkoč. Vložíme ho na vymastený plech a pečieme cca 1 hodinu pri 180°C až do ružova. Prajem dobrú chuť!

Patrícia Kundrátová, 7. ročník

Skôr ako sa rozletíme na všetky strany

S novým školským rokom sme sa aj my stali deviatakmi – najstaršími žiakmi na škole. Každým rokom sme sa tešili, že sme o niečo starší a 9. ročník sa blížil. Už v druhom polroku ôsmeho ročníka sme sa začali postupne pripravovať na Monitor 9. Každý týždeň sme absolvovali cvičenia z matematiky a slovenčiny. Postupne, ako sa blížil čas písania Monitoru, sme mali väčšie obavy, ako to všetko zvládneme. Samozrejme všetci nás upokojovali, že to nebude také ťažké, lebo sme sa poctivo pripravovali. 9. marec, to bol ten veľký deň. Napokon sme to slušne zvládli, testy neboli také ťažké, ako sme si mysleli. Keď to bolo za nami, začali sme intenzívnejšie riešiť otázku: akú strednú školu si vyberiem? Bolo to pre nás ťažké rozhodovanie. Dlhو sme rozmýšľali a viackrát sme menili výber škôl, aby sme si boli istí, že sme sa rozhodli správne. Nakoniec sme spísali konečný výber stredných škôl. Aby ste o našom výbere vedeli trošku viac, tak vám to priblížim.

Marianka Bučková – Gymnázium Sečovce

Lukáš Drobňák – SOŠ Ostrovského Košice

Betka Lorincová a Danka Molnárová – Cirkevné gymnázium TV

František Palenčár – SOŠ technická Michalovce

Patrik Pivovarník – SOŠ Košice – Šaca

Evka Rozmanová – Združená stredná škola Trebišov

Bianka Slivková – Združená stredná škola hotelových služieb a obchodov Michalovce

Matúš Širotník – Gymnázium Sečovce

Janko Takáč – CZSS Sv. Jozafáta Trebišov

Matúš Vartáš – SOŠ lesnícka Prešov

Rudolf Ranič – Stredná veterinárna škola Košice-Barca

A ja som si vybrala Konzervatórium v Košiciach.

Myslím, že výber škôl máme dosť pestrý, každý je spokojný a dúfam, že sa nám na jednotlivých školách bude aj dariť. Ale skôr ako sa rozídeme, tak si spoločne celá trieda užijeme koncoročný výlet vo Vysokých Tatrách.

Lúčenie v závere školského roka bude určite ťažké, ale bude to krok dopredu v našom živote.

Kristína Havrilová, 9. ročník

Problémy okolo nás

Každého z nás trápia rôzne problémy. Sú to rôzne nepokoje, zdravotné ťažkosti, disharmónia v rodinách, v spoločnosti, nedostatok peňazí, hlad... Svoje problémy zvykneme zdieľať so svojimi najbližšími. Môžu v nás však zanechať rôzne negatívne skúsenosti, ako aj doživotné následky. Často končia samovraždou. Avšak nemusia zanechať len to zlé. Nie nadarmo sa hovorí: „Čo ťa nezabije, to ťa posilní!“ Niektoré veci majú svoj význam. Ale pozitíva vedí zaujať menej ako veci negatívne.

Čo trápí dnešného bežného človeka bývajúceho na východnom Slovensku? Najdôležitejším faktorom budú asi peniaze. Vždy vyššie a vyššie ceny, málo pracovných príležitostí, neistota, nízky plat, nedocenená práca. Zmeniť to však môžeme iba veľmi ťažko. Ďalej budem pokračovať vecami, ktoré sú u nás také bežné. Pri prechádzke ulicami miest na zemi žobrujú ľudia v roztrhaných špinavých šatách. Sú to bezdomovci, ľudia nemilostne vystávaní z ich vlastných domovov. Pri pokračovaní našej prechádzky problémami máme možnosť zistiť, ako sme na tom biedne. Ako veľa nás delí od toho, aby sme sa mohli rovnať krajinám vyspelejšieho západu. Koľko neporiadku je v našich mestách. Ďalej je tu veľa malých detí pobehujúcich v zime len v tričkách. Sú to deti našich rómskych spoluobčanov, s ktorými sa dá tiež len veľmi ťažko vyjsť. Nemôžeme byť rasisti, ale slovo paraziti je na ich účet používané veľmi často. Aj tak je ten nezvyčajný pohľad na Rómov, ktorí pracujú, aspoň trochu povzbudzujúci. Nemôžeme za to, že nevedia hospodáriť s peniazmi a potom im neostáva nič iné len prehrabávanie sa v kontajneroch. V dnešných novinách sa však objavujú aj ľudia, ktorí sú na tom asi najhoršie. Sú to deti tretieho sveta. Každú minútu zomrie jedno africké dieťa na hlad. Ale aj malá pomoc od nás sa cení. Ďalšie nevinné životy vyhasnú aj pri vojnách. Tieto zbytočné krviprelievania však ešte stále sú, boli a ako môžeme vidieť, ešte dlho budú. Mier dosiahneme ťažko. Ale aj to je vec, ktorá nás páli. Nemôžeme to zmeniť, ale ešte nie je neskoro. Budúcnosť nás môže prevapíť. Ktovie, aj keď sme len malé zrníčka na ohromnej pláži vesmíru, môžeme sa o zlepšenie zajtrajška pokúsiť aspoň drobnosťami už dnes.

Čo nás trápi ?

Od počiatku sveta sa ľudia zmietajú v rôznych problémoch. Iné problémy mali ľudia v minulosti a iné problémy sú v dnešnej dobe. Všetko to súvisí s vývojom a napredovaním vedy, techniky a vzdelania.

Iné problémy majú deti, iné mladí ľudia, iné problémy riešia dospelí a dôchodcovia. Kým jeden svetadiel sa zmieta vo vojnových konfliktoch časť sveta trápi prírodná katastrofa, iné časti zas bojujú s hladom a biedou. Veľa problémov a veľa trápení si ľudia spôsobujú sami svojím egoizmom a túžbou po moci. Bohaté štáty sú nie vždy ochotné pomôcť krajinám tretieho sveta. Preto aj dnes môžeme vidieť ako umierajú deti hladom alebo na rôzne choroby. Len preto, že tam chýba prevencia. Veľkou hrozbou pre svet sú prírodné katastrofy, ako zemetrasenia, tsunami, a pod.. Výstrahou súčasnej doby je Japonsko, ktoré bolo nedávno postihnuté touto prírodnou katastrofou. Ešte väčšie starosti teraz spôsobuje celému svetu jadrová elektráreň, ktorá bola poškodená a rádioaktivita unikajúca do oceánu a okolia. Určite menej problémov a starostí by bolo vo svete keby každý z nás pristupoval zodpovedne a svedomito ku svojmu okoliu a prostrediu, v ktorom žije.

Každý z nás by si mal byť vedomý toho, že táto Zem nepatrí iba jemu a musíme aj ďalším generáciám zanechať priestor pre život.

*Eva Rozmanová, 9.
ročník*

Z vlastnej tvorby

Mravček Valibuk

Rozprávka

Bola raz jedna rodina mravcov, ktorá žila v dome ľudí. Najmladší mravček, nazývaný Malenko, bol najmilší a najmladší. A práve on sa stane hrdinom. Ako? To sa o chvíľku dozviete.

Jedného dňa si mravce uvedomili, že sa ich dobrá rodina dnes sťahuje. Na obhliadku domu sa prišla pozrieť iná rodina. Tá hneď chcela vyhnúť jedom naše mravce.

Mravce uháňali z domu preč. Bola už noc. Odplavili sa po rieke na lekne. No Malenko zaspal a keď sa ráno zobudí, ustráchané si vraví: „Kde je celá moja rodina? Mamina, tatino, sestrička Hviezdička a braček Obláčik?“ Celá rodina mravcov sa niekam podela!

Malenko sa rozhodol putovať dovedy, kým svoju rodinu zase nenájde. Cez noc šiel prespať k iným mravcom, no ráno si myslí: „Ale, nie som ja trochu nevychovaný? Veď je to chudobná rodinka, nesmiem im tu zostať dlho na ťarchu!“

Postavil sa na nohy a šiel ďalej. Po ceste uvidel príbytok zlých mravcov. Aby sme sa rozumeli, teda mravce nebývajú zle, ale tieto boli. Na ich lúke uvidel veľkého mravca, ako zajal iného malého mravca, ktorý sa podobal na jeho bračeka Obláčika. Šiel ho hneď vyslobodiť. Vybral za tým zlým mravcom a hrozivo naň zakričal (až sa sám nespoznával, kde v sebe nabral toľko energie a sily). Mravčeka odtrhol od zlého mravca a utiekol s ním. Keď boli v bezpečí, malý mravček vraví: „Si ako valibuk! Zachránil si ma! Ďakujem ti.“ V tej chvíli Malenkovi prišlo veľmi smutno. Rodinka mu už veľmi chýbala. Keď tu zrazu...

Po kopčeku si vykračovala nejaká mravčia slečna, ktorá sa podobala na jeho sestričku Hviezdičku. Zrazu spadla a skotúľala sa z kopca do rieky, mravček bežal za ňou, aby ju zachránil. Prúd rieky slečnu odnášal veľmi rýchlo a Malenko sa ju snažil dobehnúť, kým spadne z veľikánskeho vodopádu. Tu zakopol o nejaký konár. Rýchlo ho schytil, podal ho slečne a vytiahol ju. Ona mu

d'akovne vraví: „Si ako valibuk! Zachránil si ma, d'akujem ti!“ A Malenko si znovu uvedomil, že mu jeho sestrička veľmi chýba. Zvesil hlávku a odvetil jej: „Nie je za čo, milá slečna.“ A pobral sa d'alej.

Ako sa tak prechádza po lúke, sám si vraví: „Zachránil som slečnu, malého mravčeka, ale čo, ak ma práve teraz potrebuje moja rodina? Zrazu začuje slabé hlásky: „Čo to? Kto to?“ Poobzerá sa po okolí a vidí svoju vlastnú rodinu zamotanú v akejsi pavučine. Blížil sa k nim hnusný pavúk. Zavolať na slečnu, ktorá ešte nebola veľmi d'aleko. Dohodli sa na záchrannom pláne. Slečna odlákala pavúka a Malenko konárom pretrhol pavučinu. Vyslobodil svoju rodinku. Pavúk sa síce hneval, vyšiel však naprázdno. Mamka a ocko ho pochválili za jeho statočnosť a boli naňho veľmi hrdí.

Malenko bol taký šťastný! Konečne našiel milovanú rodinku. Tá ešte dlho musela počúvať jeho hrdinské sťažovanie sa a spoločne v istom momente vykriekli: „Ty už nie si Malenko! Budeš mravček Valibuk!“

Kristína Tirpáková, 4. ročník

V skratke... pokračovanie

18. marca prebehlo protopresbyterské kolo Biblickej olympiády v Trebišove. Získali sme postup do eparchiálneho kola.

18. marca sme prijali pozvanie na celoslovenskú súťaž v prednese kresťanskej poézie a prózy Slovom o Tvojej láske v Bratislave.

25. marca sa žiaci modlili Krížovú cestu za nenarodené deti v Gréckokatolíckom a Rímskokatolíckom chráme v Sečovciach.

14. apríla reprezentovali žiaci našu školu na eparchiálnom kole Biblickej olympiády v Košiciach.

20. apríla mali učitelia duchovnú obnovu v kaplnke školy pod vedením o. Štefana Ančočika.

18. a 19. apríla prebehlo okresné kolo matematickej pytagoriády aj za účasti našich žiakov.

*Požehnané veľkonočné sviatky
vám prajú
žiaci a učitelia
Základnej školy Svätej Rodiny*

Jazyková úprava: Mgr. Juraj Ostrožovič

Grafická úprava, tlač: Ing. Slávka Bukatová

Časopis Rodinkáčik:

ZŠ Svätej Rodiny, Kollárova 17, 078 01 Sečovce

www.zssrsecovce.edu.sk

Veľkonočné zamyslenie

V triede základnej školy bol aj chlapec s Downovým syndrómom. Niektoré deti si z neho robili posmech.

Prišiel slnečný deň a každý žiak dostal od učiteľky prázdnu krabičku. Mali ísť von do školského parku hľadať znamenia života a priniesť ich v tej krabičke.

Vrátili sa čoskoro. V jednej krabičke bol motýľ, v druhej bol mravec. Ďalší priniesli kvety, lístky, stebľá trávy.

Ale v jednej krabičke nebolo nič. Každý vedel, komu tá krabička patrí, a deti sa mu vysmievali. Učiteľka sa ho opýtala, prečo nenašiel nijaké znamenie života a nevložil ho do krabičky. Chlapec bez akéhokoľvek náznaku zahanbenia odpovedal:

„Pretože hrob bol prázdny.“

